

ગુંડીનગર સમાચાર

પમરાટ

કમ નથી આંસુ પણ સમંદરથી;
એ વહે છે હદદયની અંદરથી !

ઘરતીલી તો કદીક અંબરથી,
છેદું પડતું રહે છે એક ઘરથી.

હુંય ઈચ્છું બદ્યું નવેસરથી ,
જૂનું જો થાય ગુમ ધૂમંતરથી.

લાગણીનું જ પૂર તાણી ગચું,
એ ન રોકાણું આજ ઉંભર થી !

- સુધીર પટેલ

પાયેચ

લાગણીનું સ્પીડબ્રેક્ટ...

- રમેશ કાકર

આંસુને હદદયની ભાષા કહેવાય છે.. જ્યારે કોઈ સ્થંદન જાગે છે ત્યારે સો પ્રથમ એનો ઉમળકો માણસની આંખમાં જોઇ શકાય છે.. આપણું અંતર એ સમંદર જેણું છે.. આંસુનોની ધારા એમાંથી વહેલી નદીઓ જેવી છે.. હદદયની નીતિર જે ભાષો જાગે છે એના વાહક તરીકે આંસુનો રહે છે.. આંસુ કોઈ સામાન્ય દ્રાવણ નથી.. એનો અલગ રંગ છે.. એની અલગ પણાની તેવાની છે.. એ સુણનું છે કે દુઃહણું એ કચારેક ઘનર પડતી નથી ! આંખના એકાદ ખૂએ કદીક ટપકી જતું આંસુ એક લાંટાની વ્યાણના વાસરદાર જેણું હોય છે.. કોઈક ખુશીની છીટીદાર જેણું હોય છે.. એને સમજણવાની અલગ લિપી છે.

આંસુ દરેક પ્રાણીને આવે છે.. પરંતુ માણસના આંસુ ની વાત અનોખી છે.. ખોટી રીતે રકાની આદાન હોય છે એને લોકો મગરના આંસુ કહે છે કે હીકીટમાં પ્રાણીઓને તો ઈશ્વરે લાગણી કે સંયેદન તંત્ર જેણું આંસુનું હોયનું નથી.. એટલે એ તો શબ્દ રીતે વર્તે છે.. માણસ આંસુમાં પણ જનનવટ કરે છે.. એ સુણનું છે કે દુઃહણું એ કચારેક ઘનર પડતી નથી ! આંખના એકાદ ખૂએ કદીક ટપકી જતું આંસુ એક લાંટાની વ્યાણના વાસરદાર જેણું હોય છે.. કોઈક ખુશીની છીટીદાર જેણું હોય છે.. એને સમજણવાની અલગ લિપી છે.

માણસને જૂનું કશું ગમતું નથી.. વીઠેલી યાદો એને સતાવતી રહે છે.. એ સતત એને ભૂલાનો પ્રયાસ કરતો રહે છે.. આપણાને એવી ઈશ્વર થાય એ કે બદ્યું નેવેસરથી મળે.. જીથી જે ભૂલો કરી છે એને આપણે ફરીથી ના કરીએ?.. જૂનું શબ્દ રીતે જે છુંબંતર થઈ લાય તો આપણા માટે એક નવો ઉધાડ આનંદદાયક ભની જાય.. આ તો માગ એક કચિ કલ્પના.. એ રીતે નિંદગી રીવાઈન્ડ થઈ શકતી નથી.. જે બીત ગાઈ સો ભાત ગાઈ એનું એ જ નિર્માણ થયેલું હોય છે.. ઘણાણની લાગણીનું જે પુર હોય છે આપણું પડોશી હોય.. આંસુ એક અચારો મોહવાસ છે.

માણસને જૂનું કશું ગમતું નથી.. વીઠેલી યાદો એને સતાવતી રહે છે.. એ સતત એને ભૂલાનો પ્રયાસ કરતો રહે છે.. આપણાને એવી ઈશ્વર થાય એ કે બદ્યું નેવેસરથી મળે.. જીથી જે ભૂલો કરી છે એને આપણે ફરીથી ના કરીએ?.. જૂનું શબ્દ રીતે જે છુંબંતર થઈ લાય તો આપણા માટે એક નવો ઉધાડ આનંદદાયક ભની જાય.. આ તો માગ એક કચિ કલ્પના.. એ રીતે નિંદગી રીવાઈન્ડ થઈ શકતી નથી.. જે બીત ગાઈ સો ભાત ગાઈ એનું એ જ નિર્માણ થયેલું હોય છે.. ઘણાણની લાગણીનું જે પુર હોય છે આપણા દિલમાં.. એ દૂર સુધી ખેંચી જાય છે.. એ વખતે કોઈની સલાહ કોઈ અનુભવ કે ભૂલકાણની કોઈ વાત આપણા ઉપર અસર કરતાં નથી.. ઘરનો ઉંભરો એ આમ જોઈએ તો કોઈક અંકુશનું પ્રતીક છે.. પરંતુ જ્યારે લાગણી ઉમરે છે ત્યારે એ કોઈપણ

સરી જતી હસ્તપ્રત... એક વસવસો

અક્ષરોની એક આબોહવા હતી.. આગવી આળખ હતી.. મરોડાર અક્ષર એ કેળવથીના મુગટ સમાન આભૂષણ ગણાતું.. લખવાની વિવિધ શીલિઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતો.. સંફેદ કાગળની અભરણ હુંબાળ હુંબાળ હુંબાળ હુંબાળ.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું પણ શહજ હતું.. ગુંધિયા ડાંસી રાખતા એમ રોલ્ડીઓ હતી.. વિવિધ ઉપકરણો હતી.. એ વિદ્યાર્થી આપોઅપ સહુનો માનિતો બની જતો.. આધુનિક શોદ્ધોઓને અક્ષરની આબોહવાને છિભાભિષ્ણ કરી નાખી છે.. આજે તો એ વિસારત એક

વસવસો બનીને રહી ગઈ છે.

લોકો વાતવાતમાં જેમ ચાલવાનું રાખતા એમ હાથથી લખવાનું